

Krigsministeriet. Kjøbenhavn, den 31te Januar 1863

I Finantsloovforslagene for 1877—78, 1878—79 og 1879—80 blev der under § 22, Konto B. n., optaget et Lønningstillæg til Reservereintendanten, der havde forrettet 2 Aars virkelig Tjeneste eller derover som saadanne, nemlig et Tillæg af 180 Kr. for hver af dem, der havde været tjenestegjørende i 2 Aar, og et Tillæg af 480 Kr. til hver af dem, der havde været til Tjeneste i 4 Aar. Nødvendigheden af et saadant Lønningstillæg findes udførlig begrundet i Anmærkningerne til de nævnte Finantsloovforslag som foranlediget ved det Misforhold, der bestaar mellem disse værnepligtige Embedsmænds Indtægter og den Tillid, der maa vises dem som ansvarlige Kassebetjente, et Misforhold, der ikke opveies ved nogen Udsigt til hurtig Forfremmelse, idet de i saa Henseende, uagtet deres større Selvstændighed og Ansvar, ere ulige ugunstigere stillede end de med dem iøvrigt ligestillede Sekondlieutenanter. De nævnte Tillæg bleve imidlertid, som det ærede Udvalg bekjendt, ikke bevilgede, da man ikke fandt tilstrækkelig Grund til dengang at afhjælpe den paapegede Mangel i de bestaaende Forhold ad den Veie, men forment at burde henvise saadanne Tilfælde til den almindelige Revision.

Naar Krigsministeriet nu har troet atter at burde henvende sig til det ærede Udvalg for at søge Reservereintendanterne (Intendanten af Forstærkningen) tilstaaet et lignende Lønningstillæg, skal man, idet man iøvrigt henviser til de ovenberørte Anmærkninger, ikke undlade at fremsætte følgende Bemærkninger:

Som bekjendt, har en Reservereintendant (Intendant af Forstærkningen) for Tiden Sekondlieutenants-Lønning og Dyrtidstillæg, tilsammen 806 Kr. aarlig. De to første Aar af Tjenestetiden som saadanne give ham tillige Udkomst til Orlovspenge ved Hjemsendelsen efter god Tjeneste (900 Kr. for begge Aar), og ved at trække paa denne forventede Indtægt kommer han igjennem de nævnte Aar; men naar han derefter har været hjemsendt og saa paany lader sig antage til Tjeneste, har han af Staten kun de 806 Kr. aarlig, en for hans Underhold aldeles utilstrækkelig Indtægt. Han maa da søge at supplere den ved privat Erhverv; men Saadant er, navnlig udenfor Kjøbenhavn, særdeles vanskeligt at opnaa for Mænd, der ikke kunne binde sig til at virke paa bestemte Tider af Dagen. Og opnaas det, kan det ved Personskifte igjen let mistes, da det for nemmelig er Reservereintendanterne, der omslyttes, og ikke de faste Intendanten, som næsten alle have Familie. Disse ugunstige økonomiske Forhold kunne ikke Andet end virke uheldigt i forskjellige Henseender. De Aarjældende, hvem man lader bære Ansvaret for den rette Udbetaling efter Bestemmelserne af forholdsvis store Beløb, og som man lader have betydelige offentlige Midler under Hænde, udsætter man for en stor Fristelse, som de desværre ikke altid kunne modstaa, og hvorved Statskassen udsættes for Tab, og Hensynet til de for de Vedkommende skjæbnesvangre Følger af Omflytning eller Anvendelse til Hverv, der lægge stærkt Beslag paa deres Tid, har en uheldig Indflydelse i tjenstlig Henseende. Det er naturligt; at man ikke kan undlade at tage Hensyn til dette Forhold, og man nødsages derfor ofte til at vælge til Besættelse af en Stilling eller Udførelsen af et Hverv ikke den, der er bedst egnet, men en Anden, om hvem man veed, at han er mindre vanskelig stillet i økonomisk Henseende, og man nødes dertil ogsaa af den Grund, at man ved at vælge den Dygtigste, men i økonomisk Henseende mere Fortruffte, let tvinger ham til at lade sig hjemsende, hvilket vilde være uheldigere, end om man havde ladet ham forblive og valgt den mindre Dygtige til det paagjældende Hverv. I det Hele taget er det meget at befrygte, at man, hvis der ikke tilstaaes Reservereintendanterne en Lønningforbedring, udsætter sig for ikke alene, at der ingen Tilgang faas til Reservereintendantstillingerne men at de Intendanten af Forstærkningen og Reservereintendanten, der endnu habes til Tjeneste og ikke kunne undværes, og som kun ere forblevne tjenestegjørende i det Haab, at den i flere Aar søgte Omordning af Forplejningskorpset snart vilde blive gennemført, og dermed gunstigere Lønningvilkår indtræde for dem, ville begjære sig hjemsendte.

Som det ærede Udvalg bekjendt, ventede man ved Ordningen af Forplejningskorpset i 1868, ligesom ved Omordningen af Hæren i 1867, at der skulde finde en livlig Bevægelse Sted gjennem de værnepligtige Embedsmænds Klasse, saa at Mange vilde lade sig antage for eller to Aars Tjeneste at lade sig hjemsende med Orlovspenge og give Plads for Andre; men dette Haab er ganske bristet, dels paa Grund af de flette Forfremmelsesforhold i Korpset, dels fordi Lønningvilkårene ere